

РЕШЕНИЕ

№ 392

гр. София, 20.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **12828** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на Роман Д. Р. от [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт (РА) № [ЕГН] от 27.05.2013 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., в частта, изменена и потвърдена с решение № 1183 от 14.07.2016 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) [населено място].

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт поради противоречие с материалноправния и процесуален закон. Визира допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като приходните органи не били събрали и обсъдили всички относими към ревизионното производство доказателства, довело до неправилни констатация в РА. Сочи изтичане на срока по чл.171, ал.2 ДОПК. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в оспорената част и да му присъди сторените разноски.

Ответникът Директор на ДОДОП [населено място] оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1206285 от 16.08.2012 г., издадена от К. Л. Г. - началник сектор “Ревизии” в Дирекция “Контрол” на ТД на

НАП [населено място], е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Крася В. М.-А. (ръководител на ревизията) и Г. С. И. за определяне на задължения по ЗОДФЛ /отм./ за периодите от 01.01.2006 г. до 31.12.2006 г., по ЗДФЛ за периодите от 01.01.2007 г. до 31.12.2008 г., по реда на КСО и ЗЗО за периодите от 01.01.2004 г. до 31.12.2008 г., в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 29.09.2012 г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 29.12.2012 г. Срокът на ревизията е удължен съобразно чл.114, ал.2 ДОПК до 27.01.2013 г. със ЗВР от 20.12.2012 г., издадена от В. В. В. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице.

Ревизията е повторна и е във връзка с Решение №1902/06.08.2012 г. на директора на дирекция ОУИ С., понастоящем дирекция ОДОП С..

Компетентността на органите, издали ЗВР, произтича от раздел I, т.2 на представена от ответника заповед № РД-01-918 от 27.06.2011 г., с която директорът на ТД на НАП С. е възложил на К. Л. Г. в качеството ѝ на началник сектор „Ревизии“, отдел „Ревизии“, Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С. функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 и чл.119, ал.2 ДОПК. Компетентността на В. В. В. произтича от т.87 на заповед № РД-01-1358 от 01.11.2012 г. на директора на ТД на НАП С., издадена във връзка с промяна числеността на състава на Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. съгласно молба на ответника в о.с.з. на 06.03.2017 г. С оглед привеждане на структурата на ТД на НАП С. в съответствие с Класификатора на длъжностите в администрацията, считано от 01.11.2012 г., компетентността на В. В. В., произтича не поради заместване на К. Л. Г., а на самостоятелно основание поради увеличаване брой служители на длъжност началник сектор „Ревизии“ видно от т.17 на заповед № РД-01-1354 от 01.11.2012 г. на директора на ТД на НАП С., с която на В. В. В., в качеството ѝ на началник сектор „Ревизии“, отдел „Ревизии“, Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., са възложени функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 и чл.119, ал.2 ДОПК. Този въпрос е решен окончателно с решение № 13796 от 14.11.2017 г. по адм.д.№ 6954/2017 г. на ВАС, I-во отделение.

За резултатите от ревизията, на основание чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад №1209371/08.02.2013 г., връчен на 29.04.2013 г. по реда на чл.32 от ДОПК.

Съгласно чл.119, ал.2 ДОПК (в относимата редакция съгласно пар.35, ал.1 от ЗИД на ДОПК, Д.в. бр.82/2012 г.) след получаване на уведомлението органът, възложил ревизията, определя със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Със З. № К-1209371/22.02.2013 г. Крася В. М.-А. е определена за орган по издаване на РА.

С РА са установени допълнително задължения за данък върху доходите, осигурителни вноски и лихви за забава в общ размер на 84 509,13 лв., при липса на декларираните задължения за ревизираните периоди.

В хода на повторното производство с протокол №1301479 от 14.01.2013 г. са присъединени доказателства, събрани при първата ревизия, приключила с издаването на РА №211004972 от 04.01.2012 г.

На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК са изпратени искания за представяне на документи и писмени обяснения от трети лица, а именно до [фирма] с ЕИК[ЕИК], до седемнадесет физически лица-заемодатели, за които РОМАН Р. е посочил, че има сключени договори за предоставяне на парични средства и до Ч. И. Ц., с който

ревизираното лице има сключени договори за поръчка на леки автомобили.

Дванадесет от лицата, предоставили заеми на РОМАН Р. са потвърдили сключените договори, като в отговор на връчените им ИПДПО от трети лица, с придружително писмо са изпратили договорите за заем, а някои от тях са представили и други документи – за продадени недвижими имоти и теглени заеми от кредитни институции. Пратките до трима от заемодателите са върнати с гриф „непотърсен” и в отговор не са получени изисканите документи, а на един от заемодателите искането е връчено по реда на чл. 29 от ДОПК, но същият не е представил изисканите документи.

Ревизиращите органи подробно са описали и обсъдили представените от физическите лица документи за процесните заеми и са приели, че нито един от заемодателите не е разполагал със сумите, за които се твърди, че са предоставени на РОМАН Р..

По електронен път на декларирания електронен адрес на [фирма] е изпратено ИПДПОТЛ, получаването на което е своевременно потвърдено. С вх.№10-94-17-246/16.11.2012 г. в деловодството на офис „Център” са депозираны документи, придружени с опис.

Съгласно представените доказателства, за периода от 2006 г. до 2008 г. ревизираното лице, като лизингополучател, е сключило с [фирма] шест договора за финансов лизинг, както следва:

- Договор от 14.11.2006 г. за лек автомобил „Ауди-Кю 7-3 ТДИ”, предаден с приемо-предавателен протокол от 14.11.2006 г. Представен е и договор за заместване от 14.06.2007 г., съгласно който лизингополучателят се замества от друго физическо лице-поемател /М. Б./.

- Договор от 15.11.2007 г. за лек автомобил „Мерцедес ЦЛ 500”, предаден с приемо-предавателен протокол от 15.11.2007 г. Представено е платежно нареждане за превод на сумата от 49 326,92 лв. по проформа фактура от 14.11.2007 г. С договор за заместване от 08.07.2008 г. лизингополучателят Роман Р. е заместен от К. М..

- Договор от 15.11.2007 г. за лек автомобил „Ауди С 5”, предаден с приемо-предавателен протокол от 15.11.2007 г. Представено е платежно нареждане за превод на сумата от 31 540,00 лв. по проформа фактура от 14.11.2007 г. С договор за заместване от 10.07.2008 г. лизингополучателят Роман Р. е заместен от П. З..

- Договор от 22.07.2008 г. за лек автомобил „Мерцедес Г 55 А.”, предаден с приемо-предавателен протокол от 22.07.2008 г. Представена е проформа фактура от 21.07.2008 г. на стойност 61 236,00 лв. Не е представен договор за заместване на лизингополучателя или споразумение за прекратяване на договора за финансов лизинг към момента на извършване на проверката, т.е. лизингополучател остава ревизираното лице. Установени са плащания по договора за финансов лизинг до януари 2009 г. Представено е уведомително писмо №188/24.01.2012 г. до Роман Р., според което лизинговата вещь е собственост на [фирма] и поради невнасяне на лизинговите вноски същата следва да се върне незабавно и доброволно. Установено е, че дружеството е издавало фактури на ревизираното лице до м.06.2012 г.

- Договор от 10.06.2008 г. за лек автомобил „Ауди ТТ”, предаден с приемо-предавателен протокол от 10.06.2008 г. Представена е проформа фактура с дата 09.06.2008 г. и платежно нареждане от 10.06.2008 г. за превод на сума в размер на 25 200,00 лв. Не е представен договор за заместване на лизингополучателя или споразумение за прекратяване на договора за финансов лизинг към момента на извършване на проверката, т.е. лизингополучател остава ревизираното лице. Установено е, че плащания по лизинговия договор има до м.12.2008 г. Представени са

уведомителни писма №3879/14.12.2010 г. и №517/12.03.2012 г. до РОМАН Р., съгласно които лизинговата вещь е собственост на [фирма] и поради невнасяне на лизинговите вноски същата следва да се върне незабавно и доброволно. Установено е, че дружеството е издавало фактури на ревизираното лице до м.03.2012 г.

- Договор от 14.07.2008 г. за лек автомобил „Ауди С8”, предаден с приемо-предавателен протокол от 14.07.2008 г. Представена е проформа фактура с дата 11.07.2008 г. Не е представен договор за заместване на лизингополучателя или споразумение за прекратяване на договора за финансов лизинг към момента на извършване на проверката, т.е. лизингополучател остава ревизираното лице. Представени са уведомителни писма №3921/20.12.2010 г. и №516/12.03.2012 г. до РОМАН Р., съгласно които лизинговата вещь е собственост на [фирма] и поради невнасяне на лизинговите вноски същата следва да се върне незабавно и доброволно. Установено е, че плащания по лизинговия договор има до м.12.2008 г., а дружеството е издавало фактури на ревизираното лице до м.03.2012 г.

От представените от лизинговото дружество документи е констатирано, че ревизираното лице при сключване на договорите за финансов лизинг е декларирало, че паричните средства, плащани от него на [фирма] са от спестявания и възнаграждения по трудови договори.

Ревизиращият орган е взел предвид само фактурите, по които са налице плащания от страна на РОМАН Р.. Същият е дал писмено обяснение, съгласно което всички сключени от него договори с [фирма] са по поръчка и за сметка на трети лица. Според писмените обяснения на ревизираното лице, дадени в хода на първата ревизия, то е взимало комисионни за тези услуги.

Относно договорите за финансов лизинг от 10.06.2008 г. и от 14.07.2008 г. ревизираното лице е представило договори за поръчка, сключени на 01.06.2008 г. и на 01.07.2008 г. с Ч. И. Ц., който възлага на РОМАН Р. доставката на „Ауди ТТ” и „Ауди А8”. Приложени са десет разписки за получени от ревизираното лице суми за лизингови и първоначални вноски, които то е внесло в полза на [фирма].

Извършена е проверка на лицето Ч. И. Ц., при която по пощата с обратна разписка му е изпратено ИПДПОТЛ с изх.№10-94-17-246/20.11.2012 г. Лицето не се е явило и не е представило изисканите доказателства. Предвид тези обстоятелства, ревизиращият екип е приел за несъстоятелни твърденията на Роман Р. за получени от Ч. Ц. суми за лизингови вноски по представените десет разписки.

Съгласно представените от ревизираното лице при първата ревизия договори с Ч. Ц., комисионната е в размер на 1 000,00 лева. Ч. Ц. който не е представил изисканите от него доказателства при извършената му насрещна проверка, няма данни дали такива комисионни са платени и кога са платени. Съгласно договорите с Ч. Ц., в качеството му на възложител, изпълнителят РОМАН Р. приема да закупи от името и за сметка на възложителя конкретни леки автомобили, като сключи договор за финансов лизинг с [фирма], за което ще получи възнаграждение от 1 000,00 лв. Според така сключените договори, посредникът следва да сключи сделка от името и за сметка на възложителя, а не от свое име и за своя сметка. Отделно от изложеното, съгласно чл. 5 от договорите, изпълнителят се задължава да заплати първите пет вноски за автомобила, като за целта възложителят предостави паричните средства на изпълнителя. В тази връзка ревизираното лице е представило процесните десет разписки за получени от Ч. Ц. суми в брой на 11.07.2008 г. общо в размер на 28 573,00 евро и 1 500,00 лева, получени на 09.06.2008 г. - 11 000,00 евро, на 11.09.2008 г. - 2 000,00 евро и на

11.10.2008 г. – 2 000,00 евро.

Установено е, че за ревизираните периоди Роман Р. не е подавал годишни данъчни декларации /ГДД/ по чл. 41 от ЗОДФЛ /отм./ и чл. 50 от ЗДДФЛ. Относно семейното положение на лицето е констатирано, че същият не е женен и има три деца, едното от които навършва пълнолетие на 29.04.2006 г. Не са представени обяснения и доказателства за изплатена издръжка на децата през ревизирания период. Органът по приходите е приел, че S от разходите за издръжка са за сметка на ревизираното лице. След обсъждане на събраните доказателства, ревизиращите са установили наличието на обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК - укрити приходи и превишение на разходите, спрямо получените доходи.

В тази връзка и на основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК, на РОМАН Р. е връчено Уведомление с изх. №10-94-17-246/30.11.2012 г., с което същият е уведомен, че общата годишна данъчна основа за облагане с данък върху доходите за всеки един от ревизираните периоди от 01.01.2006 г. до 31.12.2008 г. ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК. С връченото на 03.12.2012 г. уведомление е определен 14-дневен срок за ангажиране на документи и вземане на становище. Ведно с уведомлението на лицето са предоставени и три броя декларации по чл. 124, ал. 3 от ДОПК за деклариране на имуществото, вида и размера на направените разходи, както и всички източници на доходи, приходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране и техния размер. Доказателства в тази насока не са представени.

След анализ на събраните доказателства, органите по приходите не са установили основания за отпадане на обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК и данъчната основа за облагане с данък по чл. 35 от ЗОДФЛ и чл. 48 от ЗДДФЛ за периодите в обхвата на ревизията е определена по реда на чл. 122 от ДОПК. При определянето ѝ са взети предвид относимите към ревизираното лице обстоятелства, както следва: вида и характера на фактически осъществяваната дейност; платени данъци, мита, такси, вноски и други публични вземания; движението и остатъците по банкови сметки; официални документи и документи с достоверни данни; brutните доходи; обичайният размер на разходите за живот, издръжка, обучение и лечение, както и на транспортните, дневните и квартирните разходи при пътувания в страната и чужбина; други доказателства, които могат да послужат за определяне на основата /чл. 122, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4, т. 8, т. 14 и т. 16 от ДОПК/.

Извършена е съпоставка между направените от лицето разходи и данните за получени доходи, в която са намерили отражение данните от събраните в хода на ревизионното производство доказателства.

При извършената предходна ревизия органът по приходите е установил, че през периода 1995-2003 г. лицето е извършило над 50 покупко-продажби на недвижими имоти, предвид които е признал наличие на сума в размер на 35 000,00 лв. към 01.01.2004 г., която впоследствие към 01.01.2006 г. остава в размер на 29 258,10 лв.

Предвид това за начална разполагаема сума към 01.01.2006 г. е приета посочената сума. Видно от извършената съпоставка на приходи и разходи, приходи за 2006 г. и 2007 г. не са отразени, а през 2008 г. те са в размер на 26 700,00 лв. и са формирани единствено от изтеглени суми от банкови сметки.

Разходите са формирани основно от:

- декларираните от регистрираните по ЗДДС лица продажби към РОМАН Р. /лизингови вноски за автомобилите, посочени по-горе, мобилни телефонни услуги, маркировка и

нотариални такси/;

- парични вноски в банкова сметка;

- разходи за пътуване в чужбина, определени по Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина;

- разходите за издръжка по средностатистически данни от НСИ за съответния период.

При хронологично проследяване на движението на паричните средства за ревизираните години е установен недостиг в размер на 23 218,56 лв. за 2006 г., на 115 451,51 лв. за 2007 г. и в размер на 217 869,10 лв. за 2008 г. Органите по приходите са приели, че недостигът на парични средства представлява недекларирани доходи от неустановен източник, които подлежат на облагане с данък върху дохода по реда на чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ и чл. 48 от ЗДДФЛ.

На основание чл. 122 от ДОПК ревизиращият екип е определил данъчната основа за облагане с данък върху доходите, като са установени допълнително задължения - за 2006 г. в размер на 4 936,45 лв., за 2007 г. в размер на 27 024,36 лв. и за 2008 г. – 21 786,91 лв. Като е взет предвид крайният срок за внасяне на дължимия данък, съобразно разпоредбите на чл. 54, ал. 1 от ЗОДФЛ /отм./ и чл. 67, ал. 4 от ЗДДФЛ, са определени и съответните лихви за просрочие.

Установените с РА задължения са в размер на 54 670.12 лв. главница и 29 774.21 лв. лихви за забава, от които: 1.по чл.35 ЗОДФЛ (отм.) – 4936.45 лв. главница и 3558.07 лв. лихва за забава; 2.по чл.48 ЗДДФЛ – 48811.27 лв. главница и 25 063.02 лв. лихва за забава; 3.задължения за ДОО – 400.40 лв. главница и 672.22 лв. лихва за забава; 4.задължения за ДОО – 46.20 лв. главница и 77.56 лв. лихва за забава и 5.задължения за НЗОК – 475.80 лв. главница и 403.34 лв. лихва за забава.

Липсват данни за връчване на РА в периода 2013 г. – 2016 г.

Актът е оспорен по административен ред с жалба вх.№ 94-Р-150 от 09.05.2016 г. В срока по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК - до 15.07.2016 г. е постановено решение № 1183 от 14.07.2016 г.

Решаващият орган е съобразил характера на производството по чл.122-124 ДОПК и е намерил жалбата за частично основателна.

Намерил е за правилни изводите на органа по приходите, че физическите лица – заемодатели не са представили доказателства за разполагаемост на съответните средства и възможността им да ги предоставят на ревизираното лице. Касае се за получени заеми от Р. М. Б. /договор от 16.02.2008 г. за 9 000,00 лв./, Ю. Д. П. /договор от 10.10.2007 г. за 20 000,00 лв./, М. А. С. /договор от 10.01.2008 г. за 8 000,00 лв./, В. Д. А. /договор от 13.02.2008 г. за 8 500,00 лв./, В. А. М. /договор от 15.02.2008 г. за 20 000,00 лв./, К. Х. Т. /договор от 13.04.2008 г. за 9 500,00 лв./, А. С. А. /договор от 10.03.2008 г. за 9 000,00 лв./, Н. П. В. /договор от 05.01.2008 г. за 9 500,00 лв./, Р. С. Д. /договор от 23.02.2008 г. за 25 500,00 лв./, Т. М. Й. /договор от 15.08.2007 г. за 20 000,00 лв./, Г. Ч. Д. /договор от 22.02.2008 г. за 8 500,00 лв./, Г. Т. Г. /договор от 08.11.2007 г. за 20 000,00 лв./, Б. И. Б. /договор от 10.11.2008 г. за 25 000,00 лв./ и от Блага П. П. – К. /договор от 11.12.2007 г. за 10 000,00 лв./.

Посочено е, че по-голямата част от тези лица са работили за сравнително кратко време на трудови договори и на минимални работни заплати, поради което не са имали възможността да спестят и предоставят на ревизираното лице съответните суми. Съобразено е, че нито заемодателите по представените договори, нито Роман Р., са ангажирали доказателства, удостоверяващи че лицата, действително са разполагали с посочените суми. Освен това, с аргумент от разпоредбата на чл. 164, ал.1 от ГПК,

получаването на суми в размер над 5 000,00 лв. следвало да се докаже с писмен договор като форма за доказване. Отбелязан е реалният характер на заемното правоотношение, при което предаването на средствата е един от главните факти на доказване. Освен договорите, доказателства за предаване на сумите не били предствени. Нямамо доказателства и за връщане на сумите, както и доказателства за възможността на заемодателите да предоставят посочените по-горе средства.

В отлика от РА решаващият орган е признал реалността на заема между РОМАН Р. и Д. В. по сключен договор от 01.03.2007 г. за сумата от 120 000,00 лв. Намерил е констатациите и изводите в РА в частта на предоставени заеми от С. С. по договори от 30.01.2005 г., 03.06.2005 г. и 02.08.2005 г. на обща стойност 22 000,00 лв. и от Г. Л. Я. по договори от 15.06.2006 г., 27.07.2006 г. и 17.12.2008 г. на обща стойност от 48 500,00 лв., за обосновани.

Съобразил е, че за посочените лица не е приоритетно да задоволяват чужди нужди вместо своите собствени потребности, още повече, че и за двете нямамо данни за получени преди и през процесните периоди възнаграждения по трудови или граждански правоотношения. Горестоящата инстанция е извършила проверка по отношение на Г. Я., при която е установено, че лицето не е работило на трудови договори, нямамо възнаграждения по граждански договори, нито е работило като самоосигуряващо се лице и не е декларирало получени доходи за периода от 2000 г. до 2008 г. Не била налице и родствена връзка между лицата, предполагаща обичайни дарения между тях.

Решаващият орган е намерил за правилни изводите на органа по приходите относно внесените от ревизираното лице лизингови вноски, за които в хода на първата ревизия е представило разписки за получени суми от Ч. Ц.. Последният не бил представил доказателства. При проверка в информационната система на НАП е установено, че Ч. Ц. има задължения в особено големи размери /в случая на 6 млн.лв от 2000 г., 2001 г. и 2007 г./ За периода от 2003 до 2008 г. не е работил по трудови или граждански договори, както и не е декларирал получени възнаграждения.

В заключение, решаващият орган е посочил, че приема за предоставени заемите от горесцитираните три лица, тъй като заключенията на ревизиращите не са обосновани и логично обвързани със събраните доказателства, т.е. от С. С., Г. Л. Я. и от Ч. Ц..

Решаващият орган е намерил дублиране на разходи за издръжка, тъй като съгласно НИПРФЛ за разходи за издръжка и живот и техния размер следва да се взимат предвид събраните в хода на производството данни и документи за такива разходи, без да се взимат предвид статистически данни от НСИ. Предвид това, процесните суми (разходите за издръжка и живот по статистически данни) следвало да се изключат от справката за извършените разходи.

Като инстанция по същество директорът на ДОДОП С. е извършил следното преизчисление:

За 2006 г. е потвърдил определената от органа по приходи начална разполагаема сума на паричните средства в брой в размер на 29 258,19 лв. Съобразено е, че ревизираното лице няма получени приходи през този период. Общо извършените разходи /без разходите за издръжка и живот по статистически данни/ били в размер на 45 771,79 лв., съответно превишението на разходите над приходите на ревизираното лице в годишен аспект 16 513,60 лв. Съобразно чл. 35, ал. 1 от ЗОДФЛ /отм./ за определената по реда на чл. 122 от ДОПК данъчна основа в размер на 16 513,60 лв. е установен дължим данък в размер на 3 327,26 лв. ведно с дължимите за забава лихви.

За 2007 г. е определена нулева начална разполагаема сума на паричните средства. Прието е, че получените от жалбоподателя приходи през годината са в размер на 120 000,00 лв. /заем от Д. В./ и извършени разходи /без разходите за издръжка и живот по статистически данни/ в размер на 110 017,43 лв. За този период в годишен аспект **не е налице превишение** на разходите над приходите на ревизираното лице. Налични средства към 31.12.2007 г. в размер на 9 982,57 лв.

За 2008 г. са установени налични парични средства към 01.01.2008 г. в размер на 9 982,57 лв. Получените приходи през годината представлявали теглени суми от банковите сметки на лицето в размер на 25 700,00 лв. Извършените разходи /без тези за издръжка по статистически данни/ били в размер на 239 307,50 лв. Освен посочените от ревизиращия екип приходи е съобразено, че за м.10.2008 г., м.11.2008 г. и м.12.2008 г. за ревизираното лице са подадени данни за отработено работно време по трудов договор от [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Тъй като ревизиращият орган не е изследвал възнагражденията как са изплатени на лицето /в брой или по банкова сметка/, решаващият орган е отразил същите в приход по справка за движението на паричните средства в брой. Според декларираните от [фирма] данни с декларация обр.6 възнагражденията са платени, а съгласно декларация обр.1 за м.10.2008 г. нетната сума е в размер на 271,66 лв., за м.11.2008 г. и м.12.2008 г. – по 446,31 лв., т.е. общо приходите са в размер на 26 864,28 лв.

Така за 2008 г. превишението на разходите над приходите на ревизираното лице в годишен аспект е определено на 212 443,22 лв. Съобразно чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за определената по реда на чл. 122 от ДОПК данъчна основа в размер на 212 443,22 лв. е установен дължим данък е **21 244,32 лв.** ведно с дължимите за забава лихви.

Видно от жалбата до съда предмет на оспорване са само установените задължения по чл. 35, ал. 1 от ЗОДФЛ /отм./ за 2006 г. в размер на 3 327,26 лв. ведно с дължимите за забава лихви, както и установените задължения по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2008 г. в размер на 21 244,32 лв. ведно с дължимите за забава лихви.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на директора на ДОДОП С. е връчено на 22.07.2016 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена на 05.08.2016 г. - в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и при изпълнение на процесуалните предпоставки по чл.156, ал.1-3 ДОПК, поради което е процесуално допустима.

Разпоредбата на чл.122 от ДОПК урежда набор от особени доказателствени правила, които позволяват прилагането на материално правните норми на съответния данъчен закон при съществена или пълна липса на необходимите доказателства за настъпването на фактическите състави, посочени в материалния закон и водещи до възникване на данъчни задължения. Основната й задача е да даде възможност да се извърши облагане и тогава, когато необходимите данни за установяването на данъчните задължения съобразно приложимите норми на материалния закон не са налице. Тя е призвана да преодолее тази пречка пред ревизионното производство като създаде условия за попълване или направо заместване на липсващите доказателства с други данни, които да позволяват установяването на задълженията. Естествено, това заместване на изискуемите от материалния закон данни (декларации, отчети и т.н.) с други такива, посочени в чл.122, ал.2 от ДОПК, води много често само до приблизително установяване на данъчната основа с цел да се получи цялостна, макар

и косвена, представа за дейността на задълженото лице, а оттам и някакво, макар и само приблизително и относително, съвпадение на данъчната основа, определена по реда на чл.122 от ДОПК и данъчната основа, която би била установена, ако бяха налице липсващите доказателства и данни.

За да се приложи чл.122 от ДОПК при установяването на дължимия данък трябва да е налице особен случай, който да препятства извършването на ревизия по общия ред. Тези особени случаи са уредени изчерпателно в чл.122, ал.1 от ДОПК, като доказателствената тежест за тяхното установяване е за органите по приходите, без да е допустимо прилагането на разпоредбата при предполагаемо наличие на основание. Респ. презумпцията по чл.124, ал.2 ДОПК е приложима само при доказаност на основанието по чл.122, ал.1 ДОПК. Ако не се установи твърдяното обстоятелство по чл.122, ал.1 ДОПК, то цялото производство е опорочено, тъй като не е допустимо издаването на ревизионен акт при прилагане на особения ред, ако не е налице основание за това.

В случая се твърди основание по чл.122, ал.1, т.2 и т.7 ДОПК – данни за укрити приходи/доходи и декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период. Приходните органи са извършили съпоставката между декларираните и/или получените приходи, доходи, разходите на ревизираното лице и имущественото и финансовото му състояние за ревизираните периоди, при която е установено несъответствие за 2006 г. и 2008 г., което явно и недвусмислено е довело към извода, че наличното имуществено и финанси не е възможно да бъдат налице, ако лицето вярно и честно е представило своите доходи, приходи.

Спорни в случая са твърденията на жалбоподателя за получени от него заемни средства общо в размер на 436 500,00 лв. от седемнадесет физически лица. При твърдения за заемни правоотношения правилно приходните органи са съобразили реалния характер на този договор. Според чл.240, ал.1 ЗЗД с договора за заем заемодателят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. С оглед изследване на релевантното обстоятелство за реално предаване на твърдените суми е логично да се съобрази възможността на заемодателите да разполагат с тях, т.е. да имат доходи в твърдените размери. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че тези обстоятелства не могат да се релевират в настоящето производство, а могат да бъдат установени само с ревизионно производство на заемодателите. Правилно и обосновано при изпълнение на задълженията си за обективност и служебна активност приходните органи са извършили насрещни проверки на физическите лица заемодатели. Установени по отношение на тях факти и обстоятелства, преценени в тяхната съвкупност, трябва да навеждат на несъмнен извод за наличие на реално предаване на съответната парична сума, което може да се случи единствено, ако заемодателят разполага с нея. Това е основание да се изследва имущественото състояние на заемодателите.

Преди да се обсъдят отделните облигационни правоотношения съдът намира, че следва да се произнесе по възражението за изтекла погасителна давност. По силата на чл.171, ал.2 ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или

прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I.. В случая няма спор, че задълженията не са отсрочени или разсрочени, изпълнението не е спряно по искане на длъжника и не е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I..

Съгласно чл.41, ал.1 ЗОДФЛ (отм.) данъчно задължените по този закон лица подават годишна данъчна декларация за облагаемия си доход по чл. 14, включително и за дохода, обложен с еднократен годишен (патентен) данък, в срок до 15 април на следващата година. Плащането на данъка следва да се извърши в 30-дневен срок от подаване на декларацията. Тези правила определят срок до **15.05.2007 г.** за плащане на дължимия за 2006 г. данък по чл.35 ЗОДФЛ (отм.). Считано от тази дата към датата на последното съдебно заседание по делото е изтекъл срокът на абсолютната погасителна давност по чл.171, ал.2 ДОПК за задължението за 2006 г.

По силата на чл.67, ал.4 ЗДДФЛ (ред. 2008 г.) дължимият данък по чл. 48 се внася до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Това определя задължения за плащане на дължимия за 2008 г. данък до **30.04.2009 г.** Считано от тази дата към датата на последното съдебно заседание по делото е изтекла абсолютната погасителна давност по чл.171, ал.2 ДОПК за задължението за 2008 г.

Независимо от изложеното и съгласно чл.160, ал.4 ДОПК съдът следва да се произнесе по основаниято и размера на задължението, като изрично посочи, че ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение.

Съдът намира за правилни доводите на приходните органи за разполагаема сума към 01.01.2006 г. в размер на 29 258,10 лв. с оглед съдържащите се в Приложение №1 към делото доказателства за многобройни покупко-продажби на недвижими имоти.

С възражението по реда на чл.117, ал.5 ДОПК срещу първоначалния ревизионен доклад жалбоподателят за първи път е представил доказателства за предоставени му заеми от физически лица.

По отношение на С. Н. С. са представени: договор от 02.08.2005 г. за сумата от 8000 лв. за срок от 5 години, договор от 30.01.2005 г. за сумата от 3 000 лв. за срок от 5 години и договор от договор от 03.06.2005 г. за сумата от 11 000 лв. за срок от 5 години. Изрично е посочено в договорите, че сумите се предоставят в подписването им и договорът служи за разписка за получаването им.

Договори с идентично съдържание са представени с: Б. И. Б. от 10.11.2008 г. за 25 000 лв. за срок от 5 години, Г. Л. Я. от 15.06.2006 г. за 12 500 лв. за срок от 5 години, Г. Л. Я. от 27.07.2006 г. за 12 000 лв. за срок от 5 години, Г. Л. Я. от 17.12.2008 г. за 24 000 лв. за срок от 5 години, Р. С. Д. от 23.02.2008 г. за 25 500 лв. за срок от 5 години, Т. М. Й. от 15.08.2007 г. за 20 000 лв. за срок от 5 години, Ю. Д. П. от 10.10.2007 г. за 20 000 лв. за срок от 5 години, Г. Г. от 08.11.2007 г. за 20 000 лв. за срок от 5 години, Блага П. П. от 11.12.2007 г. за 10 000 лв. за срок от 5 години, Н. П. В. от 05.01.2008 г. за 9 500 лв. за срок от 5 години, М. А. С. от 10.01.2008 г. за 8 300 лв. за срок от 5 години, В. Д. А. от 13.02.2008 г. за 8 500 лв. за срок от 5 години, В. А. М. от 15.02.2008 г. за 20 000 лв. за срок от 5 години, Р. М. Б. от 16.02.2008 г. за 9 000 лв. за срок от 5 години, Г. Ч. Д. от 22.02.2008 г. за 8 500 лв. за срок от 5 години, А. С. А. от 10.03.2008 г. за 9 000 лв. за срок от 5 години и К. Х. Т. от 13.04.2008 г. за 9 500 лв. за срок от 5 години.

При първоначалната ревизия е представен договор за потребителски кредит от 03.11.2008 г., според който Б. И. Б. е получил от [фирма] кредит в размер на 15 000

лв. Представен е и договор за банков кредит от 17.10.2008г., според който Б. Б. е получил от [фирма] кредит в размер на 20 000 лв. В идентичен смисъл са дадените от заемодателя обяснения в хода на ревизията (л.47 от Приложение № 5). При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът приема, че този заемодател е разполагал с парични средства в брой в размер на 25 000 лв., които да може да предостави в заем на жалбоподателя по договора от 10.11.2008 г. Тази сума следва да се включи в приходната част на паричния поток.

Относно произхода на средствата на Г. Л. Я. е предоставен нотариален акт № 054, т.І, рег. № 4398 от 15.06.2006 г. за продаден недвижим имот: апартамент с площ от 44.42 кв.м. в [населено място],[жк], бл.141. Сделката е изповядана по данъчна оценка на имота от 12 500 лв., но съдът приема за ноторно известно обстоятелството, че пазарните цени на недвижимите имоти в С. за в пъти по-високи от данъчните оценки. Представени са още два нотариални акта за осъществени от Я. и съпругата му продажби: от 27.07.2006 г. на апартамент с площ от 43.14 кв.м. в [населено място],[жк], [жилищен адрес] при данъчна оценка на имота от 11 683.60 лв. и от 17.12.2008 г. на апартамент с площ от 60.32 кв.м. в [населено място],[жк], [жилищен адрес] при данъчна оценка на имота от 23 415.90 лв.

Ето защо следва да се приеме, че този заемодател е разполагал с парични средства в брой, които да може да предостави в заем на жалбоподателя по договорите от 15.06.2006 г. за 12 500 лв., от 27.07.2006 г. за 12 000 лв. и от 17.12.2008 г. за 24 000 лв. В идентичен смисъл са дадените от заемодателя обяснения в хода на ревизията (л.62-65 от Приложение № 5). Тези суми следва да се включат в приходната част на паричния поток на ревизираното лице.

По отношение на С. Н. С. са представени три нотариални акта за извършени продажби на недвижими имоти: от 02.08.2005 г. на едноетажна жилищна сграда на 53 кв.м. в [населено място],[жк]и дворно място от 565 кв.м. при данъчна оценка от 9 114.20 лв., от 03.06.2005 г. на едноетажна жилищна сграда на 56.70 кв.м. в [населено място],[жк]и дворно място от 271 кв.м.при данъчна оценка от 11 088.30 лв. и от 07.01.2005 г. на поземлен имот от 263 кв.м. в [населено място],[жк]при данъчна оценка от 3 006.70 лв.

Ето защо и по отношение на този заемодател следва да се приеме, че е разполагал с парични средства в брой, които да може да предостави в заем на жалбоподателя по договорите за заем от 02.08.2005 г. за 8000 лв., от 30.01.2005 г. за 3000 лв. и от 03.06.2005 г. за 11 000 лв. В идентичен смисъл са дадените от заемодателя обяснения в хода на ревизията (л.58-59 от Приложение № 5). Тези суми следва да се включат в приходната част на паричния поток на ревизираното лице.

Идентични са мотивите и по отношение на Р. С. Д., за когото е представен нотариален акт за продажба № 42, т.І, рег. № 2070 от 22.02.2008 г. за продажба на апартамент с площ от 58.67 кв.м., находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] с данъчна оценка на имота от 25 587.20 лв. В идентичен смисъл са дадените от заемодателя обяснения в хода на ревизията (л.50-51 от Приложение № 5) и справка на л.168 от Приложение № 8. Ето защо предоставената от този заемодател по договор от 23.02.2008 г. сума в размер на 25 500 лв. също следва да се включи в приходната част на паричния поток.

По отношение на останалите физически лица са правилни доводите на приходните органи за липса на доказателства, че към датите на сключване на договорите същите са разполагали и са могли да предадат в собственост на жалбоподателя

претендираните суми. Ето защо те не могат да бъдат взети предвид при изготвяне на паричния поток на ревизираното лице. Като допълнителен аргумент в тази връзка следва да се съобрази липсата на доказателства за връщане на сумата в договорения 5-годишен срок.

Ревизираното лице е предоставило писмено обяснение от 20.10.2009 г. (л.398 на Приложение № 3), че за ревизираните периоди е извършвал услуги по покупко-продажба на леки автомобили срещу комисионна. С това били свързани и пътуванията му в чужбина, средствата за което били предоставяни от поръчителите.

Представен е договор за поръчка от 01.07.2008 г., с който Ч. И. Ц. като възложител е възложил на жалбоподателя да закупи от името и за негова сметка от [фирма], чрез сключване на договор за финансов лизинг за сумата от 122 500 евро, лек автомобил марка Ауди, модел S8, рег. [рег.номер на МПС], срещу възнаграждение в размер на 1000 лв. В чл.5 от договора е посочено, че възложителят предоставя на изпълнителя паричните средства за първоначалните пет вноски. Към договора са приложени разписки за получени от Ч. И. Ц. следните суми: 2000 лв. на 11.07.2008 г., 2000 лв. на 11.09.2008 г., 2000 лв. на 11.10.2008 г., 1500 лв. на 11.07.2008 г. – парична сума за застраховка „Каско“ и 220 лв. за застраховка „ГО“, 20000 лв. на 11.07.2008 г. – първоначална вноска за МПС.

Представен е договор за поръчка от 01.06.2008 г., с който Ч. И. Ц. като възложител е възложил на жалбоподателя да закупи от името и за негова сметка от [фирма], чрез сключване на договор за финансов лизинг за сумата от 58 200 евро, лек автомобил марка Ауди, модел TT, рег. [рег.номер на МПС], срещу възнаграждение в размер на 1000 лв. В чл.5 от договора е посочено, че възложителят предоставя на изпълнителя паричните средства за първоначалните пет вноски. Към договора са приложени разписки за получени от Ч. И. Ц. суми: 952 лв. на 11.07.2008 г.- трета вноска за МПС, 951 лв. на 11.07.2008 г. – втора вноска за МПС, 950 лв. на 11.07.2008 г. – първа вноска за МПС, за 1500 лв. на 11.07.2008 г. – парична сума за застраховка „Каско“ и 150 лв. за застраховка „ГО“, 20000 лв. на 11.07.2008 г. – първоначална вноска за МПС, както и разписка от 09.06.2008 г. за първоначална вноска по договора от 01.06.2008 г. в размер на 11 000 лв.

Въз основа на представените писмени доказателства съдът приема за доказана тезата на жалбоподателя, че сумите по лизинговите договори от 10.06.2008 г. и от 14.07.2008 г. не следва да се включват в разходната част на паричния поток, тъй като те не представляват лични средства на ревизираното лице. Съставените договори и разписки за получени суми надлежно доказват наличието на облигационни правоотношения с трето лице Ч. И. Ц., което е източник на паричните средства за закупуване на автомобилите. Единствено поради липса на трудови доходи на Ц. не следва да се изключва възможността същият да разполага със средства. Физическите лица са оформили правоотношенията си в писмена форма и доказателства са представени своевременно в хода на ревизията. Ето защо, тези средства следва да бъдат съобразени при формиране на паричния поток.

Част от представените от ревизираното лице с придружително писмо от 02.10.2012 г. доказателства (л.86-89 от приложение № 8) не касаят процесните договори, поради което не следва да се обсъждат.

В хода на ревизията [фирма] е представил процесните лизингови договори. От същите се установява, че са сключени при условията на финансов лизинг по чл.342, ал.2 ТЗ - с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ

от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. Посочено е в договорите, че лизингодателят е собственик на лизинговата вещ, а правото на лизингополучателя включва ползването на вещта по обичайното ѝ предназначение. След изтичане на срока на договора лизингополучателят заплаща последната вноска, остатъчна стойност, всички разходи по прехвърляне и други задължения по договора за лизинг, след което придобива собствеността на вещта.

Жалбоподателят е лизингополучател по договор от 14.11.2006 г. за лек автомобил „Ауди-Кю 7-3 ТДИ”, предаден с приемо-предавателен протокол от 14.11.2006 г. Представен е и договор за заместване от 14.06.2007 г., съгласно който лизингополучателят се замества от друго физическо лице-поемател /М. Б./. В договора от 14.06.2007 г. е посочено, че поемателят замества лизингополучателя по отношение на всички негови права и задължения по договора за финансов лизинг, вкл. натрупани лихви за забава за плащания. Представен е примерен погасителен план с месечни лизингови вноски, платими в началото на всеки период и първоначална вноска от 12 611.87 лв. Не са предоставени данни за плащания по договора. Въз основа на тези доказателства следва да се приеме, че плащанията по договора, направени в периода от неговото сключване на 14.11.2006 г. до заместването на 14.06.2007 г. са за сметка на ревизираното лице и следва да се отразят в разходната част на паричния поток.

Жалбоподателят е лизингополучател по договор от 15.11.2007 г. за лек автомобил „Мерцедес ЦЛ 500”, предаден с приемо-предавателен протокол от 15.11.2007 г. Представено е платежно нареждане за превод на сумата от 49 326,92 лв. по проформа фактура от 14.11.2007 г. за първоначална вноска и такса управление. В декларация по чл.4, ал.7 и чл.6, ал.5, т.3 ЗМИП Роман Д. Р. е посочил, че произходът на средствата са от негови спестявания. С договор за заместване от 08.07.2008 г. лизингополучателят РОМАН Р. е заместен от К. М., който се е задължил да изпълни всички задължения на лизингополучателя по договора за лизинг. Въз основа на изложеното следва да се приеме, че плащанията по договора, направени в периода от неговото сключване на 15.11.2007 г. до заместването на 08.07.2008 г. са за сметка на ревизираното лице и следва да се отразят в разходната част на паричния поток.

Жалбоподателят е лизингополучател по договор от 15.11.2007 г. за лек автомобил „Ауди С 5”, предаден с приемо-предавателен протокол от 15.11.2007 г. Представено е платежно нареждане за превод на сумата от 31 540,00 лв. по проформа фактура от 14.11.2007 г. за първоначална вноска и такса управление. С договор за заместване от 10.07.2008 г. лизингополучателят РОМАН Р. е заместен от П. З., който се е задължил да изпълни всички задължения на лизингополучателя по договора за лизинг. Въз основа на изложеното следва да се приеме, че плащанията по договора, направени в периода от неговото сключване на 15.11.2007 г. до заместването на 10.07.2008 г. са за сметка на ревизираното лице и следва да се отразят в разходната част на паричния поток.

Жалбоподателят е лизингополучател по договор от 22.07.2008 г. за лек автомобил „Мерцедес Г 55 А.”, предаден с приемо-предавателен протокол от 22.07.2008 г. Представена е проформа фактура от 21.07.2008 г. на стойност 61 236,00 лв. Според погасителния план първоначалната вноска е 24712.44 лв., такса управление е 1235.62 лв. при дължими месечни лизингови вноски, платими в началото на всеки период. Не е представен договор за заместване на лизингополучателя или споразумение за прекратяване на договора за финансов лизинг към момента на извършване на

проверката, т.е. лизингополучател остава ревизираното лице. Установени са плащания по договора за финансов лизинг до януари 2009 г. Ключовете на автомобила са предадени от Роман Р. на [фирма] с приемо-предавателен протокол от 20.05.2009 г. Представено е уведомително писмо №188/24.01.2012 г. до РОМАН Р., според което лизинговата вещь е собственост на [фирма] и поради невнасяне на лизинговите вноски същата следва да се върне незабавно и доброволно. Установените плащания по този договор следва да се включат в разходната част на паричния поток на ревизираното лице, данни за които се съдържат на л.78-112 от Приложение № 5, идентични с тези в Приложение № 6.

Жалбоподателят е лизингополучател по договор от 10.06.2008 г. за лек автомобил „Ауди ТТ”, предаден с приемо-предавателен протокол от 10.06.2008 г. Представена е проформа фактура с дата 09.06.2008 г. и платежно нареждане от 10.06.2008 г. за превод на сума в размер на 25 200,00 лв. Не е представен договор за заместване на лизингополучателя или споразумение за прекратяване на договора за финансов лизинг към момента на извършване на проверката, т.е. лизингополучател остава ревизираното лице. Установено е, че плащания по лизинговия договор има до м.12.2008 г. Ключовете на автомобила са предадени от Роман Р. на [фирма] с приемо-предавателен протокол от 20.05.2009 г. Представени са уведомителни писма №3879/14.12.2010 г. и №517/12.03.2012 г. до РОМАН Р., съгласно които лизинговата вещь е собственост на [фирма] и поради невнасяне на лизинговите вноски същата следва да се върне незабавно и доброволно. Установените плащания по този договор следва да се включат в разходната част на паричния поток на ревизираното лице, данни за които се съдържат на л.78-112 от Приложение № 5, идентични с тези в Приложение № 6.

Жалбоподателят е лизингополучател по договор от 14.07.2008 г. за лек автомобил „Ауди С8”, предаден с приемо-предавателен протокол от 14.07.2008 г. Представена е проформа фактура с дата 11.07.2008 г. за сумата от 52 836.00 лв. – първоначална вноска, такса управление и услуга регистрация. Не е представен договор за заместване на лизингополучателя или споразумение за прекратяване на договора за финансов лизинг към момента на извършване на проверката, т.е. лизингополучател остава ревизираното лице. Ключовете на автомобила са предадени от Роман Р. на [фирма] с приемо-предавателен протокол от 20.05.2009 г. Представени са уведомителни писма №3921/20.12.2010 г. и №516/12.03.2012 г. до РОМАН Р., съгласно които лизинговата вещь е собственост на [фирма] и поради невнасяне на лизинговите вноски същата следва да се върне незабавно и доброволно. Установено е, че плащания по лизинговия договор има до м.12.2008 г., а дружеството е издавало фактури на ревизираното лице до м.03.2012 г. Установените плащания по този договор следва да се включат в разходната част на паричния поток на ревизираното лице, данни за които се съдържат на л.78-112 от Приложение № 5, идентични с тези в Приложение № 6.

За пълнота на изложението следва да се добави, че съдът намира за правилен подхода на приходните органи по определяне на разходите за престой в чужбина на ревизираното лице, тъй като от последното не са представени доказателства в противен смисъл.

Според заключението на съдебно-счетоводна експертиза от 15.10.2018 г. на вещото лице Г. А., която съдът кредитира като компетентно изготвена и неоспорена от страните, при включване в паричния поток на Роман Р. на заемните средства предоставени от Г. Л. Я. по два договора от 15.06.06 г. и от 27.07.06 г., не се формира

недостиг на парични средства за 2006 г. Горното обуславя незаконосъобразност на РА в тази му част.

Съдът не следва да обсъжда заключението в частта за 2007 г., тъй като РА е отменен с решението на директора на ДОДОП С..

По отношение на установения недостиг за 2008 г. съдът кредитира данните, посочени в таблица № 12 на заключението, а не тези, посочени в решението на директора на ДОДОП С. за 2008 г. В тази част мотивите на решение № 1183/2016 г. са противоречиви – на стр.10 се посочва, че доводите на органа по приходите относно С. С. и Г. Я. са обосновани, т.е. РА е законосъобразен. След това се сочи, че РА е правилен и по отношение Ч. Ц., а в средата на стр.11 се сочи, че заемите от горещитираните три лица следва да се приемат за предоставени, а доводите на ревизиращите – за необосновани. На следващо място, вещото лице А., дори и при следване на логиката на решение № 1183/2016 г. (л.21 от заключението) не установява посочената в него крайна данъчна основа от 212 443.22 лв., респ. дължим данък от 21 244.32 лв.

Според ССЕ недостигът за 2008 г. по мотиви от решението на ДОДОП С. е в размер на -201430.65 лв. Когато в приходната част на паричния поток се включат сумите: 25 000 лв. от заем от Б. И., 24 000 лв. от заем от Г. Я., 25 500 лв. от Р. Д. и общо 86 441.10 лв. от Ч. Ц., или общо сума в размер на 160 941.10 лв., **превишението** на разходите над приходите се свежда до сума в размер на -40489.55 лв. Ако тази сума се приеме за формирана по реда на чл.122, ал.2 ДОПК данъчна основа, дължимият данък за 2008 г. е в размер на **4048.96 лв.**, в каквато насока РА следва да бъде изменен, ведно с лихви за забава в размер на **1740.91 лв.**

При този изход на спора съобразно потвърдената част от РА в размер на 5789.87 лв. се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 619.49 лв. на основание чл.8, ал.1, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. При обжалваем интерес от 36 104.12 лв. (за 2006 г. – главница от 3327.26 лв. и лихви за забава от 2398.21 лв., за 2008 г. - главница от 21 244.32 лв. и лихви за забава от 9134.33 лв.) съобразно уважената част от оспорването на жалбоподателя се дължат разноси в размер на 30 314.25 лв. и сторени от жалбоподателя разноси общо в размер на 1820 лв., му се дължат разноси в размер на 1528.13 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ по жалба на Роман Д. Р. от [населено място], [улица], Ревизионен акт № [ЕГН] от 27.05.2013 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., изменен с решение № 1183 от 14.07.2016 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], относно установени задължения по чл.35 ЗОДФЛ (отм.) за 2006 г. в размер на 3 327,26 лв. главница и 2398.21 лв. лихви за забава.

ИЗМЕНЯ по жалба на Роман Д. Р. от [населено място], [улица], Ревизионен акт № [ЕГН] от 27.05.2013 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., изменен с решение № 1183 от 14.07.2016 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], относно установени задължения по чл.48 ЗДФЛ за 2008 г, като вместо установените с решение № 1183 от 14.07.2016

г. главница от 21 244.32 лв. определя главница в размер на 4048.96 лв. и вместо лихва за забава от 9134.33 лв. определя лихва за забава в размер на 1740.91 лв., като на основание чл.160, ал.4, вр. чл.171, ал.2 ДОПК определя, че в тази част ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение.

ОСЪЖДА Роман Д. Р. от [населено място], [улица], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 619.49 лв. на основание чл.161, ал.1 ДОПК.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] да заплати на Роман Д. Р. от [населено място], [улица], разноски в размер на 1528.13 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: